

Sygn. akt V CSK 508/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. I.

przeciwko K. A. O., R. C. i P. Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego P. Ś. od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt V Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. Ś. od wyroku Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego - w określonym stanie faktycznym - z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zasadza się - zdaniem skarżącego - na uwzględnieniu powództwa mimo istnienia przesłanek egzoneracyjnych wskazanych w art. 299 § 2 k.s.h. oraz pominięciu przez Sądy obu instancji dowodów wskazanych przez pozwanego. Jednak już z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Okręgowy bazując na materiale dowodowym dopuszczonym w wyniku uwzględnienia wniosków dowodowych pozwanych, przez Sąd Rejonowy, bez jakichkolwiek zastrzeżeń ze strony skarżącego (por. art. 162 k.p.c.), podzielił w zasadniczym zakresie ocenę dowodów i większość ustaleń Sądu Rejonowego, dokonując jednak ich odmiennej oceny prawnej oraz ustosunkowując się do podnoszonych przez skarżącego w toku postępowania argumentów stanowiących linię obrony pozwanego przed roszczeniami powoda, które pozwany ponownie przytoczył w skardze. W tym stanie rzeczy wobec uznania, że skarżący nie wykazał istnienia przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., przyczyny kasacyjnej, orzeczono jak w sentencji.

aj

l.n